

(י') והגיע זמן קריאת שמע, (יח) לא נפסיק, אלא (יט) גומר (י) עסקיהם ויקרא (כ) אם נשאר עת לקרות: ה. * הנה (כא) עוסק באכילה או שהיה במרחץ או שהיה עוסק בתספורת או שהיה ממהפך בעורות או שהיו עוסקים בדיו, "להרמב"ם (כב) גומר ואמר כך קורא קריאת שמע, ואם היה מתעורר שמו יעבר זמן קריאה ופסק וקרא הרי זה משבת, (כג) ולהראב"ד מ"מפסיק (ד) וקורא אף על פי שיש (ה) שהות לקרות: (ו) וצ"ל לשמן (ז) סימן רלה:

דווקא בדורות הראשונים שהיו עוסקים עמהם לשם שמם, והיה השתא נמי אם עוסקין עמהם אפלו בהצלח כמותם ואין מי שישתדל אלא הוא, אינו פוסק דעסק במצוה הוא, עד כאן לשונו: (י) עסקיהם. ועל כל פנים קרא פסוק ראשון וקרא שם כבוד מלכותו לעולם ועל. ואם פשטו מלקרות וקראו וקראו הידוש, להם המדות. ובדברי משה משמע דאם מתקנין פקדון

מַעֲנֵה בְּרוּרָה

תמה הכסף משנה, ולעולם אם משתבר מזה ואנו יודעין שעקר כונתו רק להשתבר, יש לעין הרבה לפי המגן אברהם הג"ל אם מקרי עוסק במצוה להשטר מקריאת שמו, ואפשר הדבא דאורי' שאין שם מי שישתטר אלא הוא עדיף טפי, וצריך עיון, ועין לעיל בסמ"ח כל בכאור הלכה שהוכחנו דאם כונתו משביל שיעדים מקרי עוסק במצוה: ה * הנה נשאר וכו' ולתראב"ד מפסיק וכו'. על כן עמנו אברהם שכתב דמרי' ששתתחיל אחר שהגיע תחצי שעה שקדם עמוד השחר, דאז אסור לעשות כל אלה להראב"ד והתחיל הדבר באסור, ולכך מפסיק ככל אלו, ובמלתא דאורייתא היכא שהתחיל באסור, אפלו אם התחיל פוסק. וטעם הדבר, כדלכא דה שאל גורו על כל אלו אלא סמוך למנהג השווא דבר המצוי, דלדקמן סימן ט סעיף ו, ואם כן התחיל הדבר בהתר ולכך אינו פוסק, וכן כתב בבכאור הגר"א ושם טעם הרמב"ם. ועין במתקצת השקל ובחידושי ר' עקיבא איגר שמוכת מדבריהם דאם התחיל בכל אלו אחר שהגיע עמוד השחר לכלי עלמא פוסק, דהרי התחיל באסור, דלא כדמשמע מלבושי שרד, וכן לפי זה אם התחיל בכל אלו בערב סמוך לזמן קריאת שמו על ערבות, צריך לפסק אף להרמב"ם. ויש אחרונים שכתבו דלהרמב"ם בכל גוגי צריך לפסק דרייבבר אחר ששבר התחיל, אם אחר שגמרו ישרא' לו שהות. ולהלכה אין לנו נפקא מנה פנה, דהסקמת רב האחרונים כמו שכתבתי במשנה ברורה סעיף קטן כג: ומה שכתבתי עוד במשנה ברורה, דאם היה עוסק במלאכה קדם עמוד השחר מקרי ששתתחיל הדבר בהתר, כן איתא בסימן פט האחרונים דמלאכה מתר עד עמוד השחר, וכן איתא בהקדא ברמב"ם פרק ו מהלכות תפלה הלכה ד. וראיתי בסידור הגאון מליטא מדברים האסורים קדם התפלה בסוף אות ד דמשמע מדבריו דהסם מלאכה חוץ ממרחץ להשתפר וברסקין דומה לאכילה דאסור חצי שעה קדם עמוד השחר וטעם שכתב שם אות ה ואם התחיל לעשות מלאכה משלאותו כל פרק אפי' אלהספסול ולגמס ולסוץ, ואולי נגזר דמרי' שם בואו סודס, מר' לאל סודס דברא דמרי' עין שם, והרמב"ם י' וקראי האחרונים הג"ל לכוזאר' לו משמע כן. ומה שכתוב עוד בדרך החיים סוף אות ו דאם התחיל אחר חצי שעה דינו כהתחיל באסור, אאכילה לא צריך לזה, דשם אפלו התחיל בהתר צריך להפסיק, וברסקין ותספתר ודאי מתר קדם עמוד השחר, ועל כרחך דקאי אשאר מלאכות, ודמו כזה ללאכילה דאסורי' חצי שעה קדם עמוד השחר, וקאול לשיטתו בסוף אות ד, ולדינא צריך עיון פנה וכו':

שְׁעֵלָה עֲמֹד הַשֹּׁמֵר דִּתְהִיחִיל בְּאֶסְרֵי פֹסֶק לְקִרְיַת שֹׁמֵר דְּהוּא דְּאִוְרִיתָא (א) אֲבָל לֹא לְכַרְכֻּרֹת וְלֹא לְתַפְלָה, וְאַחֲרֵי כֵן כְּשֶׁנִּשְׁמַר הַמִּלְאָכָה קִרְיַת הַקִּרְיַת שֹׁמֵר עִם הַכְּרֻכֹּת וּמִתְפַּלֵּל, (ב) וְדוֹקָא שְׁעִדֵּין יִשְׁאֵר לוֹ שְׁהוּת, אֲבָל אִם רוֹאֵה שֶׁזֶּמֶן עֹבֵר צְרִיךְ לְהַפְסִיק (ג) מִיָּד, וְכָל מְקוֹם שְׁאִינוֹ פֹּסֶק, (ד) אִפְלוּ יַעֲבֹר זֶמֶן תַּפְלָה בְּצִבּוֹר אִינוֹ חַיֵּב לְהַפְסִיק, וְלִנְיָן אֲכִילָה, מִשְׁמַע מִן הַמַּחֲבֵר בְּסִימָן פֶּט סִיפָה ה' (ו) דְּסִבְרִיא לֵה לַעֲקֹר הַדִּין דְּמֵאֲכִילָה צְרִיךְ לְפֶסֶק תַּכְּף מִשְׁעֵלָה עֲמֹד הַשֹּׁמֵר, וְאִפְלוּ אִם תְּהִיחִיל בְּהֵתֵר, וְלֹא מִחֵי שׁוֹם עֵצָה כָּל זֶמֶן שְׁלֹא תִתְפַּלֵּל: (כד) וְקוֹרָא. מִשְׁמַע דְּלֵאחֲרֵי שִׁקְרָא קִרְיַת שֹׁמֵר אֵף שְׁלֹא תִתְפַּלֵּל צִדִּין, מֵתֵר לְגַמֵּר כָּל אֵלּוּ הַעֲנִיִּים שֶׁתְּהִיחִיל, וְכִמוֹ שֶׁכְּתִיב בְּפִסְעֵי קָטָן הַקְּדוֹם. וְהָיָה לִשְׁנֵי לֹא דוֹקָא לַעֲבֹד אִם תִּהְיֶה עוֹסֵק בְּאֲכִילָה, בְּרֵאכִילָה כִּבְר כְּתִיב דְּצִיִּר בָּם כֵּן לְהִתְפַּלֵּל מְקוֹם, וְנִקְטָה מִשׁוֹם שְׁאֵר דְּכִרִים, אִי נִמֵּי מִשׁוֹם קִרְיַת שֹׁמֵר שׁוֹל עֲרֻכִית נִקְטָה, דְּבָהוּ שִׁיךְ בָּם כָּל אֵלּוּ הַדִּינִים, וְכִשְׁל עֲרֻכִית, וְדָאִי אִם תְּהִיחִיל (ז) בְּכָל אֵלּוּ הַתְּמַשְׁה דְּכִרִים בְּתוֹךְ הַחֲצִי שְׁעָה שְׁקֵדָם צִצַּת הַנוֹכְבִּים (ח) מִפְּסִיק מִיָּד, וְכִשְׁרֵאֲדוּ הַנוֹכְבִּים יִקְרָא קִרְיַת שֹׁמֵר בְּלֹא בְּרֻכּוֹתֶיהָ, וְאַחֲרֵי כֵן גּוֹמֵר אֲכִילָתוֹ אוֹ שְׁאֵר דְּבָר, וְאַחֲרֵי כֵן קוֹרָא קִרְיַת שֹׁמֵר וּבְרֻכּוֹתֶיהָ וּמִתְפַּלֵּל, וְהִתְלַמֵּן בְּסִימָן רֵלֶה סִיפָה ב' עֵין שֶׁם בְּהִפְרִי מִגִּידִים: (כה) שְׁהוּת לְקוֹלֹת. גִּזְרָה שְׁמֵא יִמְשֹׁךְ בָּהֶם וְיַעֲבֹר זֶמֶן קִרְיַת שֹׁמֵר. וְהָיָה דוֹמֵה לְתַפְלָה הַמְּתִלָּה דְּקִרְיַת רֵלֶה בְּסִימָן רֵלֶה שְׁמֵא תְּהִיחִיל בְּכָל אֵלּוּ קִדְּם שֶׁתְּהִתְפַּלֵּל אִינוֹ צְרִיךְ לְפֶסֶק, לְפִי שֶׁקִּרְיַת שֹׁמֵר הִיא מִן הַתּוֹרָה הַתְּמִידִי בִּהּ יוֹתֵר: (כו) לִינְיָן רֵלֶה. רוצה לומר, דָּשֵׁם מִבְּאֵר חִלּוֹק בֵּין תְּהִיחִיל בְּהֵתֵר לְהִתְחִיל בְּאֶסְרֵי, עֵין שֶׁם עוֹד:

[illegible]